

VERDRAAIDE WAARHEID

Angela Marsons bij Boekerij:

Stille schreeuw
Wreed spel
Verloren meisjes
Schijndood
Bloedlijn
Dolende zielen
Vermoorde onschuld
Verborgen waarheid
Laatste belofte
Vergeten verleden
Kinderspel
Dodelijke macht
Smeekbede
Verdraaide waarheid

Angela Marsons

Verdraaide waarheid

Je leven zoals je het kende is voorbij.
Er is geen weg terug.

Vertaald door Wilma Paalman

ISBN 978-90-492-0878-3

ISBN 978-94-023-2768-7 (e-book)

ISBN 978-90-528-6961-2 (audio)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Twisted Lies*

Vertaling: Wilma Paalman

Omslagbeeld en -ontwerp: © Henry Steadman

Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2021 Angela Marsons

Angela Marsons has asserted her right to be identified as the author of this work.

First published in the English language in 2021 by Storyfire Ltd, trading as Bookouture.

© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeleelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

*Dit boek is opgedragen aan Norman Forrest, die ons met zijn energie,
geestkracht en levenslust elke dag weer versteld doet staan,
en zich door geen tegenslag of verlies uit het veld laat slaan.*

Proloog

Ze bevindt zich in een hokachtige ruimte, met crèmekleurige wanden zonder ramen. In de hoek links van de deur tekenen zich vochtvlekken af.

De metalen stoel striemt tegen de achterkant van haar bovenbenen. Hij is niet bedoeld om comfortabel te zijn. De rechthoekige metalen tafel heeft vettige vegen op het blad. Ze kijkt om zich heen, ook al is er verder niets te zien. Haar hart bonkt in haar keel, ook al weet ze dat ze niets heeft misdaan.

Hoelang zou ze hier moeten blijven? Wie zou de afgesloten deur openen en haar komen halen?

Ze probeert zichzelf gerust te stellen dat ze niet in gevaar is, maar van de zenuwen knijpt ze de handen in haar schoot steeds krampachtiger samen.

Haar maag verkrampst wanneer ze voetstappen hoort naderen en een sleutel in het slot hoort steken. Gespannen wacht ze af wat er gaat gebeuren.

Er komen twee mannen de ruimte binnen, allebei gekleed in een spijkerbroek en een poloshirt. Ze heeft geen van beiden eerder gezien. Ze draaien de deur niet in het slot. Betekent dat dat ze haar hier eindelijk weghalen?

Ze kijkt van de een naar de ander maar ze zegt niets.

Onder de tafel wringen haar handen elkaar beurs.

Een van de twee mannen loopt naar haar toe, de ander blijft bij de deur staan. Hij leunt tegen de muur en slaat zijn armen over elkaar. Houdt hij de wacht voor het geval ze probeert ervandoor te gaan?

‘Geef me je telefoon,’ zegt de man die naar de tafel is toegelopen.

Haar linkerbeen begint onwillekeurig licht te trillen.

‘Is d-dat echt nodig?’ De zenuwen hebben nu ook vat gekregen op haar stem.

Heel even breekt er een glimp van een glimlach door het emotieloze masker van zijn gezicht. Haar angst doet hem plezier.

In antwoord op haar vraag steekt hij zijn hand uit.

De man bij de deur gaapt. Hij is moe of verveeld. Hoe vaak zou hij dit al eerder hebben gedaan?

Ze reikt naar haar achterzak en pakt haar telefoon eruit, maar aarzelt dan, alsof ze een deel van zichzelf moet afstaan. Dat ene enkele apparaat omvat zo veel dingen die haar hele leven uitmaken: contacten, foto’s, sociale media, afspraken, reminders.

‘Krijg ik hem terug?’ Ze probeert haar vraag niet zo onzeker te laten klinken als ze zich voelt.

De man pakt de telefoon uit haar hand, verwijdert de simkaart en werpt het apparaat naar zijn collega, die hem opvangt.

Ze hebben dit eerder gedaan. Ze volgen een script.

De man die voor haar staat laat de simkaart op de betonnen vloer vallen, plaatst zijn hak erbovenop en beweegt zijn schoen heen en weer. Het metaal en het plastic van het kaartje zijn daar niet tegen bestand.

Ze snakt hoorbaar naar adem wanneer de omvang van deze vernietiging tot haar doordringt.

Hij leunt met zijn handen plat op de tafel en brengt zijn gezicht tot vlak bij dat van haar. ‘Het is tijd dat je inziet dat het leven zoals je het kende voorbij is.’

‘Dit is een grap toch?’ Kim zocht naar een spoor van humor op het gezicht van haar baas, hoofdinspecteur Woodward.

Gelukkig had ze haar eerste gedachte – dat hij crystal meth moest hebben gerookt – er niet plompverloren uitgegooid, maar zich uitgedrukt op een manier die wel door de beugel kon. Haar opluchting was echter van korte duur, want niets wees erop dat hij haar voor de gek hield.

‘Nee, ik maak geen grappen, Stone.’

Kim kwam in de verleiding om in de stoel te gaan zitten die hij haar soms aanbood, maar waar ze zelden gebruik van maakte. Zijn laatste woorden waren reden genoeg om dat nu wel te doen, toch dwong ze zichzelf om te blijven staan. Ze klampte zich vast aan de hoop dat ze hem verkeerd had begrepen.

‘Maar ik zou zweren dat u net zei dat u Tracy Frost toestemming hebt gegeven een dag met ons op te trekken. Dat kunt u niet serieus menen tenzij u uw ver-’

Net op tijd brak hij haar af. ‘We zijn haar iets verschuldigd, Stone.’

Ja, dat wist ze. Een paar weken geleden had de verslaggever van de *Dudley Star* hen geholpen contact te leggen met een moordenaar die een zesjarig jongetje had ontvoerd. Ze snapte dat daar wel wat tegenover mocht staan.

‘Ik kan een koffie voor haar betalen, ik kan haar mee uit lunchen nemen, u kunt een bos bloemen bij haar laten bezorgen, allemaal prima, maar om die vrouw een dag lang onbelemmerde toegang te geven tot wat we doen is volstrekte w-’

‘Niet onbelemmerd. Ze mag alleen komen waar jij en Bryant ook komen.’

‘Dat maakt het er niet beter op,’ zei Kim. Haar plannetje om Frost neer te poten naast Stacey die politierapporten aan het verwerken was, ging daarmee de mist in.

‘Stone, moet ik je eraan herinneren dat het aan haar medewerking te danken is dat een klein jongetje nu nog leeft?’

Kim deed haar best de ergernis die zich opbouwde weg te slikken. ‘Het is ook weer niet zo dat dat alleen haar verdienste was. Wij hebben daar ook het nodige aan bijgedragen, meneer.’

‘Het is ons werk om dat te doen. Voor haar niet.’

Goed punt, maar ze gaf het nog niet op.

‘Stel u eens voor wat voor artikel ze zou kunnen schrijven. Ze zou ernstige schade kunnen toebrengen aan het imago en de reputatie van de –’

‘Stone, ze kan alleen schrijven over wat ze ziet en ik heb er alle vertrouwen in dat jij haar laat zien hoe gedreven, begaan en professioneel we zijn.’

Dat verraste Kim. Misschien was het beter als ze Frost er met Bryant alleen opuit stuurde.

‘Bovendien heb ik met haar hoofdredacteur geregeld dat er niets wordt gepubliceerd zonder dat ik het vooraf heb ingezien.’

Natuurlijk had hij dat geregeld. Ze had kunnen weten dat hij Frost geen carte blanche zou geven, dat hij zeggenschap zou hebben over wat er wel of niet in de krant kwam. Daarmee had hij ook haar laatste tegenargument ontkracht.

Haar oog viel op de stressbal die naast zijn muismat lag. Nog altijd greep hij daar af en toe naar in haar aanwezigheid, maar minder vaak dan hij eerder wel deed.

Haar blik volgend zei hij: ‘Neem hem maar mee. Het gaat een interessante dag worden.’

‘Waarom hebt u juist vandaag... o, wacht eens even, nu snap ik wat uw bedoeling is.’

‘Ik heb geen bedoelingen,’ zei hij gemaakt onschuldig. ‘Het is een rustige dag. Je hebt op het moment geen grote zaak omhanden. Voor iedereen werkt dat het beste.’

In haar mond proefde ze nog de bittere smaak van tegenzin, maar ze had niet meer het gevoel dat ze erin zou stikken.

Haar dag zou beginnen met een bezoek aan de familie van Trisha Morley, een zevenentwintigjarige vrouw die iets meer dan een jaar geleden door haar man was vermoord.

Nick Morley was een mensenrechtenadvocaat die bijna elke zaak die hij aannam won, wat hem de bijnaam Nick Midas had opgeleverd. Ondanks het feit dat er lichaamsdelen van Trisha waren gevonden op het terrein rondom zijn huis, was het lastig geweest om de zaak tegen deze raadselachtige man hard te maken. Hij genoot zo’n onberispelijke reputatie dat het forensisch bewijs niet voldoende was geweest voor de jury om tot overeenstemming te komen, waardoor de rechter zich gedwongen had gezien de zaak opnieuw voor te laten komen.

Volgende week was het zover, en het was Kims taak de familie te verzekeren dat de politie er alle vertrouwen in had dat het dit keer tot een veroordeling zou komen. Ze zou willen dat dat ook daadwerkelijk zo was.

De man had een duur pr-bedrijf in de arm genomen en er ging bijna geen dag voorbij zonder dat er in de roddelbladen een artikel verscheen waarin hij werd geprezen om zijn edelmoedigheid en menslievendheid. Zo ventten ze zijn publieke imago ten volle uit en hoewel dat geen verschil zou moeten maken, deed het dat wel.

Evenmin als de familie van Trisha Morley beschikte de politie over de middelen om de strijd op dat niveau aan te gaan, maar het zou geen kwaad kunnen als de plaatselijke krant aandacht besteedde aan wat het slachtoffer was aangedaan en aan het lijden van haar familie, besepte Kim. Het gezicht van haar baas gaf niets prijs, maar die sluwe ouwe vos had inderdaad geen betere dag kunnen kiezen.

‘Goed, dan doen we het zoals u het wilt. Maar ik ga niet lief en aardig tegen haar doen en ze zal haar plek moeten weten.’

Halverwege de deur draaide ze zich om, liep terug en pakte de stressbal van het bureau.

‘Zeker weten dat ik die nodig ga hebben.’

‘We doen wat?’ vroeg Bryant toen ze het goede nieuws in de researchkamer deelde.

‘We nemen vandaag een verslaggever op sleeptouw.’

‘Maar waarom nu juist deze verslaggever?’ vroeg hij, doelend op Tracy Frost.

‘Omdat we haar dat blijkbaar verschuldigd zijn.’

Hij liet dat bezinken en knikte toen.

Het was Kim niet duidelijk of het knikken een teken van begrip of van instemming was, maar o, soms wilde ze dat ze wat meer op Bryant leek. Haar evenwichtige en pragmatische collega had de gave om zich snel aan een nieuwe situatie aan te passen, terwijl zij inwendig nog ziedde van woe-de dat ze met Tracy Frost waren opgescheept.

‘En ik zag jullie wel kijken,’ zei ze tegen de twee andere leden van haar team.

Brigadier Penn en agente Stacey Wood wisten allebei hoe stekelig hun baas en de betreffende verslaggever op elkaar reageerden.

‘Die zelfvoldane blik is wat voorbarig, want jullie twee ontfermen je over haar tijdens de lunch.’

Bryant en zij zouden die rustpauze allebei hard nodig hebben als ze het tot lunchtijd redde zonder Frost iets te hebben aangedaan.

‘Geen probleem, baas,’ zei Stacey met de stralende glimlach die op haar gezicht zat geplakt sinds ze kortgeleden was getrouwd.

Kim zou er niet raar van opkijken dat als ze iets naar Stacey gooide, het eenvoudigweg van haar zou afketsen. Dat deed haar eraan denken dat ze een gesprek wilde hebben met de agente, iets wat ze al langer van plan was, maar waar ze maar niet aan toekwam.

‘Stace, wanneer we eenmaal van Frost verlost zijn, help me dan herinneren dat wij tweeën nog even moeten praten.’

Het stralende gezicht betrok lichtjes.

‘Niets om je zorgen over te maken,’ stelde ze haar collega meteen gerust. Ook al had Stacey zich de afgelopen jaren als rechercheur steeds verder ontwikkeld en was ook haar zelfvertrouwen toegenomen, toch was ze nog altijd bang dat ze iets fout had gedaan.

Vanuit haar ooghoeken ving Kim buiten een beweging op. Door het raam

zag ze dat Frost haar witte Audi TT op een bezoekersplek parkeerde. 'Oké Bryant, we moeten aan de bak.'

'Ik verheug me er al op.' Hij lichtte zijn jas van de leuning van zijn stoel.

Kim griste die van haar mee toen ze langs het reservebureau liep.

Op de trap naar beneden vroeg Bryant: 'Hoe ga je deze familie ervan overtuigen dat er deze keer wel een veroordeling komt?'

'Dat zal ik je vertellen wanneer ik de woorden daarvoor gevonden heb,' luidde haar eerlijke antwoord.

'Zelfs mijn vrouw zei na het lezen van een van de recente artikelen dat ze het moeilijk vond te geloven dat hij het heeft gedaan.'

'Dan kunnen we maar beter blij zijn dat je vrouw volgende week niet in de jury zit.'

Maar dat was nu net het probleem. Jenny Bryant was een van de meest fatsoenlijke en objectieve mensen die Kim ooit was tegengekomen. Als zelfs zij aan zijn schuld twijfelde, voorspelde dat weinig goeds voor de naderende rechtszitting.

Eén probleem tegelijk, nam ze zich voor toen ze het politiebureau door de voordeur verliet.

Frost wierp haastig een half opgerookte sigaret op de grond en stampte hem uit, pal naast een VERBODEN TE ROKEN-bord. Ze streek haar marineblauwe pantalon glad. 'Ha, inspecteur, ik had verwacht dat je me wel wat langer zou laten wachten.'

Ja, tien tot vijftien jaar, als het aan mij had gelegen, dacht Kim.

'Ik zal er niet omheen draaien, Frost. Je moet weten dat –'

'Jij het hier niet mee eens bent, dat ik zonder vragen moet doen wat jij tegen me zegt en dat ik je op geen enkele manier in de weg mag lopen.'

'Ja, maar dat is niet alles. Kijk geen mensen aan, ga geen gesprek met hen aan, ga niet in het bijzijn van anderen in dat notitieboekje van je zitten krabbelen. Ga niets eten of drinken in Bryants auto. Ga niet ergerlijk –'

'Met andere woorden, ik moet doen alsof ik er niet ben.'

'Precies, en dan heb ik nog één andere voorwaarde en dat is dat je je mond dichthoudt, vanaf nu, de hele tijd,' zei Kim.

Frost wankelde achter de rechercheurs aan naar de Astra Estate van Bryant. 'Dat mocht je willen.'

'Het was het proberen waard,' zei Kim over het dak van de auto heen tegen Bryant die het portier aan de bestuurderskant opende.

Bij het instappen bleef de tien centimeter hoge naaldhak van de verslaggever tussen de straatstenen steken.

‘Waarom draag je toch in hemelsnaam...? Ach, laat ook maar.’ Kim ging op de bijrijdersstoel zitten en sloeg haar eigen portier dicht. Ze had de vraag weer ingeslikt toen ze zich herinnerde dat het ene been van Frost korter was dan het andere en dat ze daar vroeger op school genadeloos om was gepest. Ze kon haar afwijkende manier van lopen niet verhullen, maar mensen dachten nu dat het kwam omdat ze zulke hoge hakken droeg. En dat was precies haar bedoeling.

Frost schoof op tot het midden van de achterbank om tussen hen door te kunnen kijken. Ineens klonk er een hoog, piepend geluid. ‘Wat is dat in vredesnaam?’

‘Hondenspeeltje,’ antwoordde Bryant. ‘Gooi maar op de grond,’ raadde hij Frost aan voordat hij schouderophalend Kims kant op keek. ‘Ik wist niet dat we vandaag gezelschap zouden hebben.’

Kim zuchtte diep. Het zou een lange, zware dag worden.

‘Dit doet me denken aan een van die *Lethal Weapon*-films,’ zei Frost met een lach in haar stem. ‘Ik weet alleen niet of ik nu Riggs ben of Murtaugh.’

‘Joe Pesci,’ zeiden Kim en Bryant in koor.

‘Duidelijk. Jullie zijn dus het goed op elkaar ingespeelde duo.’ Frost klikte haar veiligheidsgordel vast.

Bryant startte de auto en reed richting de uitgang van het parkeerterrein.

‘Ter zake dan maar.’ Frost rommelde wat in haar Hermèstas. ‘Ik zal moeten –’

Ze werd onderbroken door Kim die zich tot haar collega richtte. ‘Bryant, hoorde jij nu ook dat Frost probeerde ons te vertellen hoe we dit gaan doen?’

Zonder op zijn antwoord te wachten draaide ze zich half om in haar stoel. ‘Luister, Frost. Wat jij zal moeten is onze zorg niet. We hebben opdracht gekregen om jou een werkdag op sleeptouw te nemen. Dat zijn acht uren, exclusief lunch- en koffiepauzes. Omdat ik vandaag in een edelmoedige bui ben maken we daar zes uur van en gedurende die tijd neem jij een voorbeeld aan de drie wijze aapjes: je zult zien, horen en zwijgen. Dat laatste zal een uitdaging voor je zijn, maar het is wat het is. Als je ons ook maar enigszins tegenwerkt of belemmert bij wat we doen of je daarin mengt, kieper ik je met alle plezier uit deze auto en laten we je aan de kant van de weg achter. Als je ook maar één ding zegt dat de ergernis, irritatie –’

‘Ja, ja, gaap, gaap. Vertel me nu maar gewoon waar we als eerste naartoe gaan.’

Kim pakte de stressbal uit haar zak en kneep erin. Vragen van Frost be-

antwoorden was wel het laatste wat ze wilde. Normaal gesproken slingerde ze de vrouw een belediging naar het hoofd en liep door. Die luxe had ze nu niet.

Bryant schoot haar te hulp. 'We gaan naar de familie van Trisha Morley.'

'De vrouw van Nick Morley, die volgende week opnieuw zal worden be-recht?'

'Die Trisha Morley, ja.'

'Waarom?' vroeg Frost.

Kim kneept nog een keer in de bal. 'Omdat we de familie willen verzekeren dat we alles doen wat we kunnen om een veroordeling te krijgen.'

'Logisch ja, als je nagaat wat er in de pers over wordt geschreven. Ze zullen vrezen dat hij heilig wordt verklaard in plaats van schuldig, met die propagandacampagne van hem. Maar waarom ga jij dat doen? Jij was niet bij die zaak betrokken.'

'Daar zijn redenen voor,' zei Kim.

'En welke zijn dat?' drong ze aan.

'Geen redenen die jou iets aangaan.'

'Oké.' Frost begon in haar notitieboekje te schrijven.

Dat verontrustte Kim. Ze hadden haar niets verteld. Ze draaide zich met een boze blik om. 'Wat schrijf je daar?'

Frost keek haar recht aan. 'Aan het eind van deze dag ga ik een artikel schrijven. Verrassend genoeg verwacht mijn baas dat ook van mij. Dus als jullie niets met me delen, moet ik zelf maar wat bedenken.'

Kim voelde een grauw in haar keel omhoogwellen, maar dwong hem met kracht weer terug. 'Oké dan. De familie heeft weinig vertrouwen in het team van Brierley Hill, maar die informatie kun je niet gebruiken.'

'Waarom hebben ze geen vertrouwen? Omdat er ondanks het vele bewijs geen veroordeling is uitgesproken?'

Kim wisselde een korte blik met Bryant. 'Dat zul je hun moeten vragen.'

Ja, dat was inderdaad de reden, maar Kim zou dat niet gaan bevestigen. Het onderzoek naar de moord op Trisha Morley was van begin tot eind een fiasco geweest en Kim kon alleen maar blij zijn dat haar team daar niet bij betrokken was geweest. Haar bezoek aan de familie was een gunst richting Brierley Hill en het persvoorlichtingsteam. De zus van Trisha had geen blad voor de mond genomen over hun tekortkomingen.

Plotseling begon Frost hardop te lachen. 'Ha, inspecteur Stone wordt er als een pr-stunt op uit gestuurd. Jezus, met dat gegeven alleen al zou ik een week vooruit kunnen.'

Kim zag de knokkels van de hand die de stressbal vasthield wit worden en ter hoogte van Bryants kaaklijn begon een spier te trekken.

Ze keken elkaar aan en voerden een stilzwijgend gesprek.

Kim: Staat ons dit de hele dag te wachten?

Bryant: Daar moeten we wel op rekenen.

Kim: Mag ik haar ombrengen?

Bryant: Nog niet, maar later misschien wel.

Kim staarde voor zich uit en probeerde de aanwezigheid van de vrouw achter zich te vergeten. Ze wist dat haar collega hetzelfde deed.

‘Oké, dus wat –’

‘Kop dicht, Frost!’ zeiden ze in koor.

Bryant bracht de auto tot stilstand voor de bescheiden woning waar Trisha Morley was opgegroeid. De laatste opmerking van Frost speelde nog door Kims hoofd en ze moest toegeven dat het idee dat zij als pr-middel werd ingezet inderdaad lachwekkend was.

Frost sprak uit wat ze allemaal dachten. ‘Een wereld van verschil met Romsley.’

Het was algemeen bekend dat Trisha samen met haar man in het rijkste deel van Halesowen had gewoond, aan St Kenelms Road, in een huis ter waarde van ruim een miljoen pond. Zoals ook algemeen bekend was dat die rijkdom door Nick Morley alleen was ingebracht.

Het verschil in stijl van leven, voor en na haar huwelijk, had voor Trisha niet groter kunnen zijn. Het pand waar ze nu voor stonden was een rijtjes-huis, een tussenwoning in vervallen staat, niet ver van Dudley Castle.

De deur werd geopend door een vrouw die de oudere zus van Trisha was, vermoedde Kim.

‘Penny Colgan?’ vroeg ze, terwijl ze haar hand uitstak.

Penny knikte, schudde Kims hand kort en keek toen vragend naar de anderen.

‘Mijn collega, brigadier Bryant, en Tracy Frost van de *Dudley* –’

‘Zij komt er niet in.’

De verleiding was groot om daarmee in te stemmen, maar in dit ene geval voelde ze zich toch genoodzaakt voor de verslaggever op te komen, niet in de laatste plaats omdat ze wist wat Woody met de aanwezigheid van Frost hoopte te bereiken.

‘Ze loopt vandaag met ons mee, ze is hier niet voor u. Voor zover ik weet heeft ze nooit iets positiefs over Nick Morley geschreven.’

Frost schudde haar hoofd ter bevestiging. ‘Dat heb ik inderdaad niet.’

Na een korte aarzeling ging Penny opzij en liet hen binnen. Toen ze de deur achter hen dichtdeed zei ze: ‘Mijn moeder maakt zich net klaar om naar buiten te gaan.’

‘Hoe gaat het met haar?’ vroeg Kim.

De drie bezoekers liepen voorzichtig de kleine woonkamer binnen die bezaaid lag met speelgoed.

‘Sorry.’ Penny raapte zoveel mogelijk op en gooide het in een hoek van de

kamer bij elkaar. Haar bezoek nam plaats op de L-vormige zitbank, zelf ging ze op de grond zitten.

Kim had begrepen dat Penny haar tweekamerflat, een sociale huurwoning, had opgezegd en weer bij haar moeder was ingetrokken toen Trisha net werd vermist. De vader van de zussen was overleden niet lang nadat Trisha met Morley was getrouwd.

‘Is ze van plan de nieuwe rechtszitting bij te wonen?’

‘Nee,’ zei Penny. ‘We kunnen dat niet nog eens aan. De eerste keer heeft haar bijna genekt.’ Ze keek omhoog net op het moment dat de vloerplanken boven haar hoofd kraakten. ‘Ze heeft een soort routine gevonden die haar helpt om de dag door te komen. Ze speelt met Riley, gaat bijna elke ochtend naar het park, betuttelt mij... en ik moet er niet aan denken dat de jury...’

Penny zweeg toen haar moeder de kamer binnenkwam.

‘O... hallo.’

Kim stond op. ‘Dag mevrouw Colgan, wij zijn –’

‘Van de politie, ja, dat kan ik zien,’ zei ze, al bleef haar blik hangen bij Frost.

‘Zij is niet belangrijk,’ zei Kim, zonder in de gaten te hebben hoe die woorden in de oren van anderen moesten klinken.

Laura Colgan haalde haar schouders op, alsof niets van dit alles belangrijk was. Ze pakte haar jas.

‘Mevrouw Colgan, zouden we u even mogen spreken?’

Laura schudde haar hoofd. ‘Het spijt me, maar nee.’ Ze sloeg een sjaal om haar hals. ‘Er is niets dat u kunt zeggen waar ik iets aan heb. Ik moet gaan.’

Kim kon geen reden bedenken om te proberen haar over te halen te blijven wanneer ze dat zo overduidelijk niet wilde.

‘Het spijt me,’ zei Penny nadat haar moeder was vertrokken. ‘Ze heeft gewoon geen vertrouwen meer in jullie. Ze bereidt zich erop voor dat die schoft er over een paar dagen mee wegkomt. En wij als familie kunnen niets doen om dat tegen te houden.’

De onuitgesproken implicatie, dat anderen meer hadden kunnen doen, ontging Kim niet.

‘We hebben er alle vertrouwen in dat –’

‘Alstublieft.’ Penny stak afwerend een hand op. ‘Geef geen garanties die u niet kunt waarmaken. Niemand kan voorspellen hoe de jury zal oordelen. Hadden ze haar maar gekend. Hadden jullie allemaal haar maar gekend. Ze is teruggebracht tot een statistiek, een slachtoffer van partnergeweld, een uithangbord voor elke wereldverbeteraar die haar als voorbeeld inzet voor wat er met je kan gebeuren als je jezelf niet uit een gewelddadige relatie los-

maakt. Iedereen heeft het over de huls die ze is geworden, maar ze was zoveel meer dan de boksbal die hij van haar heeft gemaakt.'

De blik van de vrouw gleed naar een foto van haar en haar zus die boven de schoorsteenmantel hing. Kim keek er zwijgend naar.

'Kijk nou toch hoe mooi ze was, hoe levendig, hoe stralend.'

Kim had daar niets op te zeggen. Het was een geposeerde foto van de twee zussen, toen Trisha zo te zien een jaar of achttien was.

De gelijkenis was onmiskenbaar, maar het was alsof de gelaatstreken van Trisha met meer aandacht waren afgewerkt. Haar lippen waren net wat voller, haar blauwe ogen net wat helderder en haar jukbeenderen net wat hoger. Subtiele verschillen met opvallend effect.

'Het interesseert niemand dat ze niet van pittig gekruid eten hield of dat ze per se eerst melk in haar kopje wilde hebben en daarna pas de thee, omdat dat uitmaakte voor de smaak, vond ze.'

Kim luisterde gewillig, omdat ze niet goed wist wat ze zou moeten zeggen. Ze was hier om de familie geruststelling te bieden, maar dat hielden ze nu juist af. Het was alsof ze zich al bij voorbaat bij de ergst mogelijke uitkomst hadden neergelegd. Het zou misschien meer kwaad dan goed doen als ze zou proberen hen daarvan af te brengen, want ze hadden volkomen gelijk: ze kon geen veroordeling garanderen. Kon ze dat maar.

'Goed, Miss Colgan, we zullen u niet langer tot last zijn.' Kim stond op. 'Maar als we u ergens mee kunnen helpen, aarzel dan niet ons te bellen.' Ze pakte een kaartje uit haar jaszak, gaf dat aan de vrouw en liep de kamer uit.

Frost raapte gehaast haar spullen bij elkaar en wist nog net haar medeleven te betuigen voordat de voordeur achter hen werd gesloten.

'Nou, dat was pure tijdsverspilling,' zei Frost geïrriteerd, wachtend tot Bryant de auto van het slot had gehaald.

'Ik zei toch al dat er geen sensationele krantenkoppen te halen zijn vandaag.'

'Nee, het is niet bepaald voorpaginanieuws dat je opmerkingsgave het daarbinnen nogal liet afweten.'

'Waar heb je het in vredesnaam over?' beet Kim haar toe. Ze greep de stressbal beet. 'Je hebt zelf gezien en gehoord hoe het met hen gaat. Meer hadden we nu niet voor hen kunnen doen.'

'O jawel, maar dat is je stomweg ontgaan. Penny Colgan wilde niets liever dan over haar zus praten, over de persoon die Trisha is geweest. Zodat jij haar kon leren kennen en zij haar zich kon herinneren. Ze wilde het over de vrouw hebben, niet over het slachtoffer.'

Bryant zei niets, waaruit ze opmaakte dat hij het met Frost eens was. Ze was vertrokken omdat ze het gevoel had gehad dat ze zich opdrongen, dat ze inbreuk maakten op het verdriet van deze mensen die hun aanwezigheid niet als iets positiefs leken te ervaren.

‘Je lult uit je nek, Frost,’ zei Kim bij gebrek aan een goed weerwoord.

‘Echt, Stone, soms...’

Frost werd onderbroken door de beltoon van Kims telefoon.

O shit, niet nu, Keats, dacht ze toen ze de naam van de patholoog op haar scherm zag. Ze stapte uit om op te nemen.

‘Stone.’

‘Hayes, T-t...Trading Estate, Lye.’ Dat was alles wat Keats zei voordat hij het gesprek beëindigde.

Stomverbaasd staaarde ze naar haar telefoon. Niet omdat er zelfs geen groet af had gekund, niet vanwege de kortaffe instructie of de wijze waarop hij haar ontbood. Ze was niet anders van hem gewend.

Maar wat ze nooit eerder had meegemaakt was hoe zijn stem had geklonken: die had getrild.

Kim stapte weer in en klikte haar veiligheidsgordel vast. Zonder naar het telefoontje te verwijzen gaf ze haar collega de opdracht: ‘Hayes Lane, Lye.’

Ze had voor zichzelf al vastgesteld dat ze kostbare tijd zouden verspillen wanneer ze eerst Frost terug naar het bureau zouden brengen, waar haar auto stond. En met die verdomde naaldhakken die het mens droeg, kon ze moeilijk haar dreigement waarmaken om de verslaggever langs de kant van de weg achter te laten. Maar het vreemde aan de stem van Keats baarde haar zorgen. Wat zouden ze daar in hemelsnaam aantreffen?

Haar gedachtegang werd onderbroken door Frost. ‘Dus, wat zegt dat befaamde onderbuikgevoel van je, Stone?’

Heel even dacht ze dat de vraag betrekking had op waar ze naar op weg waren. Ze moest moeite doen om weer terug te keren naar waar ze zojuist waren geweest.

Ze stond op het punt te antwoorden toen ze zich herinnerde met wie ze van doen had.

‘Ik vertrouw erop dat ons rechtssysteem –’

‘Verdomme, Stone. Ik zit geen aantekeningen te maken. Ik stelde je alleen maar een vraag, als mens tot mens. Ik wil een gewoon gesprek met je voeren, als dat mogelijk is.’

‘Wanneer je met pensioen bent misschien. Bel me tegen die tijd maar eens...’

Ze zweeg toen ze de subtiele zijdelingse blik van Bryant opving.

De boodschap was duidelijk, en hij had waarschijnlijk gelijk.

‘Oké, mijn onderbuik heeft er minder vertrouwen in dat we een veroordeling krijgen dan ik zou willen,’ gaf Kim toe. ‘En dat blijft tussen de deuren van deze auto.’

‘Niet iets om steil van achterover te slaan, wel? Geloof me, daar verkoop je geen kranten mee. Maar vertel, welke twijfels heb je?’

Kim staarde stilzwijgend voor zich uit. Die vraag weigerde ze te beantwoorden.

Na even te hebben gewacht gaf Frost het kreunend op. ‘Godallemachtig, Stone, je zou in therapie moeten voor dat gebrek aan vertrouwen van je. In ieder geval, ik ben er ook niet gerust op en ik vertel je graag waarom niet.’

‘Ik luister,’ zei Kim, al was ze met haar gedachten nog half bij Keats en wilde ze dat ze daar al waren.

‘Oké, de cynicus in mij vraagt zich af waarom het ditmaal anders zou gaan. Als er al een verschil is denk ik eerder dat het om deze tweede keer voor een grotere uitdaging staat.’

‘Ga door,’ zei Kim. Frost had nog niets gezegd waar ze het mee oneens was.

‘Nou, in de aanloop naar de eerste rechtszitting heeft Nick Morley niets ondernomen. Die arrogante eikel dacht dat hij letterlijk ongestraft een moord kon plegen. En dat is hem ook bijna gelukt, door het beeld dat sommige juryleden van hem hadden. En juist dat beeld heeft hij in de tussentijd weten te versterken, zonder dat er nieuw bewijs tegenover kan worden gesteld, waardoor al met al de balans nog meer in het voordeel van Morley doorslaat, ben ik bang.’

Dat was precies de reden waarom ook Kim niet zeker was van de uitslag.

‘Waar gaan we trouwens in vredesnaam naartoe?’ vroeg Frost toen Bryant het industrieterrein op reed.

Het terrein werd doorsneden door een lange, rechte weg, met zijstraten die dieper het gebied binnengingen. Het was er verlaten. Bryant reed langzaam, om net als Kim links en rechts de verschillende panden af te speuren. Veel van de bedrijven waarvan de naam nog op de door verval aangetaste borden te lezen was, waren opgedoekt. Ooit was het hier in Lye een levendige bedoening geweest, een bloeiend centrum van kleine bedrijfjes en plaatselijke winkels, maar elke recessie had zijn sporen getrokken en vooral de eenmanszaken genekt.

‘Ik wist niet dat deze weg zo lang was,’ merkte Kim op. Het werd al leger en leger om hen heen.

‘Daar,’ zei ze toen Bryant een flauwe bocht volgde en ze het einde van het industrieterrein bereikt leken te hebben.

De bus van Keats stond tussen twee politieauto’s in bij de ingang van wat ooit een groothandel in grasmaaiers was geweest. Het bedrijfsterrein, ter grootte van ongeveer twee voetbalvelden, lag een halve kilometer verwijderd van de dichtstbijzijnde buur.

‘Gaan we naar een plaats delict?’ vroeg Frost opgewonden.

‘Dat gaan wij. Jij niet,’ zei Kim. Om de verslaggever zo ver mogelijk weg te houden bij wat haar niet aanging, droeg ze Bryant op: ‘Parkeer hier maar.’

Ze draaide zich om in haar stoel. ‘Frost, jij blijft hier in de auto. Ik meen het. Als je het waagt om zelfs maar uit te stappen kan ik niet voor mezelf –’

‘Oké, oké, rustig aan maar. Mijn god, wat ben jij een opgefokt...’

Kim hoorde de rest niet meer. Ze stapte uit, gevolgd door Bryant.

‘Kun je haar niet opsluiten?’ vroeg ze toen ze bij de auto wegliepen.

‘Zelfs voor honden moet je een raampje open laten, baas.’

Ze had geen tijd om met hem in discussie te gaan, want op dat moment liep ze twee agenten voorbij die er opvallend pips uitzagen en die aan weerszijden stonden van een man van middelbare leeftijd die zo te ruiken had overgegeven.

‘Hier.’ Bryant overhandigde haar een paar plastic overschoenen.

Ze trok ze aan en liep door de open roldeur. Doordat de voertuigen er zo strak voor waren geparkeerd kreeg ze pas in de deuropening zicht op het tafereel binnen. Ze bleef als aan de grond genageld staan.

‘Godallemachtig...’ Meer dan dat kreeg ze niet over haar lippen.

Kim probeerde te begrijpen wat ze zag.

Een man van onbestemde leeftijd was aan handen en voeten vastgeketend in een met hekwerk omsloten rolcontainer, zoals wel wordt gebruikt in supermarkten om de winkel met nieuwe voorraad te vullen. De man was naakt. Zijn armen en benen waren gespreid tot een groteske stervorm.

Elke centimeter van zijn lichaam was zo te zien verbrand en overdekt met witte blaren, variërend in grootte van een vingernagel tot een golfbal. Op sommige plekken waren de blaren geknapt en was de rauwrode huid eronder zichtbaar.

Ze dwong zichzelf haar ogen los te rukken van het gruwelijke tafereel en haar blik te verplaatsen naar waar Keats zich bevond.

Drie metalen vuurtonnen stonden in een driehoek bijeen. Ze waren bruin uitgeslagen van de intense hitte die ze hadden omvat. De deksels waarmee ze waren afgesloten hadden een gat, waardoor de rook er langzaam en gecontroleerd uit vrij zal zijn gekomen.

Kim keek om zich heen. Deze enorme ruimte zou zich niet gauw met rook hebben gevuld.

Ze opende haar mond en sloot hem weer zonder iets te zeggen.

‘Ja, sprakeloos,’ merkte Keats op. ‘Dat is mij nog niet eerder overkomen en jou al helemaal niet, zou ik zo denken. Of wel, inspecteur?’

Kim negeerde de sneer. Ze was blij om te horen dat zijn stem weer normaal klonk.

Ze keek opnieuw de ruimte rond die, op het onbevattelijke tafereel recht voor haar ogen en één enkele metalen stoel zo’n zes meter verderop na, helemaal leeg was.

‘Wat is hier in godsnaam gebeurd?’

‘Deze man is langzaam en op weerzinwekkende wijze gemarteld,’ verklaarde Keats.

‘Werkelijk?’ Zoveel was haar al wel duidelijk geworden, ja.

‘Baas, zal ik...?’ Bryant knikte in de richting van de ingang. Zonder op een antwoord te wachten liep hij naar de man die op de grond zat. Ze gaf hem geen ongelijk. Als ze dit hier haar rug had kunnen toedraaien, had ze dat ook gedaan.

De meeste plaatsen delict bleven hangen in de herinnering van agenten